

Sygn. akt II CSK 544/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przy uczestnictwie małoletniego K. K. reprezentowanego

przez przedstawicieli ustawowych J. i S. K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku E. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. przy uczestnictwie małoletniego K. K. o ustanowienie służebności przesyłu Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 r. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w S. oddalającego wniosek.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego wniosek o rozpoznanie skargi oparty został na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka. (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Wymagań tych nie spełnia uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę, które skupiając się na polemice z motywami prawnymi zaskarżonego postanowienia nie formułuje zagadnienia prawnego mającego być przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na wykazaniu przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego i sprawdzania oceny

dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżący, oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego czy procesowego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może więc odnieść skutku dla uznania, że skarga jest oczywiście uzasadniona poprzestanie na zasygnalizowaniu uchybień Sądu objętych podstawami skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla jej rozpoznania merytorycznemu badaniu.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozważę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.